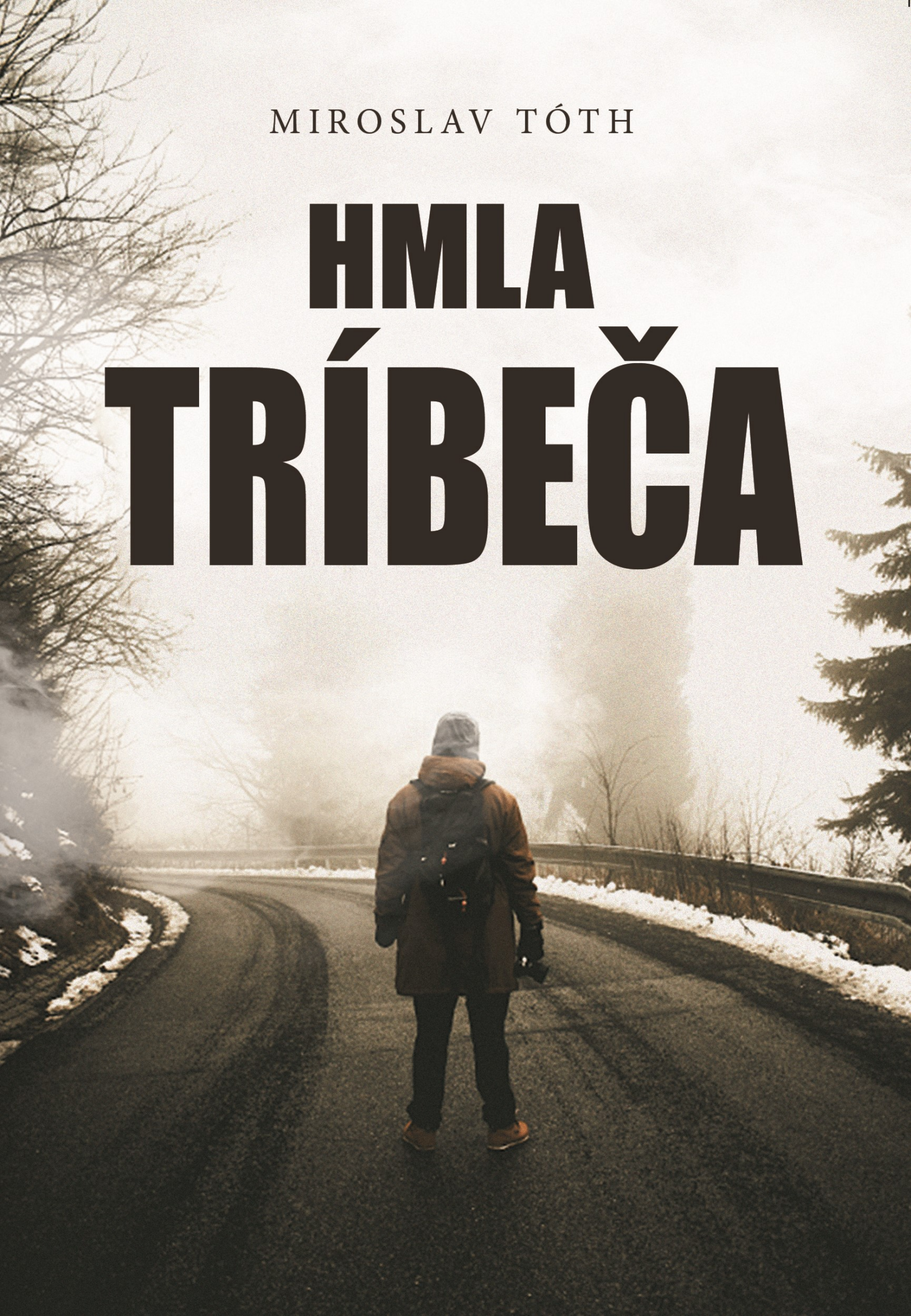
MIROSLAV TÓTH

HMLA TRÍBEČA

Názov knihy: *Hmla Tríbeča*

Autor: Miroslav Tóth

Rok vydania: 2025

ISBN epub: 978-80-570-6701-6

ISBN mobi: 978-80-570-6702-3

ISBN pdf: 978-80-570-6700-9

Gra ická úprava a obálka: Ivana Révaiová

Photography

Hmla Tríbeča

"Nie všetko, čo zmizne v hmle, je stratené... niekedy to len čaká, kým to objavíte."

Kapitola 1: Volanie

Ráno bolo chladné a tiché, keď Adam otvoril svoju emailovú schránku. Medzi bežnými pracovnými správami a ponukami na zľavy si všímam jeden zvláštny predmet: **„Pomôž mi. Rýchlo.“**

Odosielateľom bol Martin, jeho priateľ z detstva. Spočiatku si Adam myslel, že je to len ďalší z Martinových žartov – vždy bol tým dobrodružnejším z nich dvoch, neustále sa púšťal do divných projektov a výprav. Ale keď otvoril správu, v hrudi mu zaťal pocit.

„Adam, som v Tribeči. Stalo sa niečo divné. Myslel som, že si to len myslím, ale teraz viem, že je to skutočné. Nemôžem odtiaľto odísť. Potrebujem, aby si prišiel. Nesmieš to nikomu povedať. Volaj mi, keď budeš môcť.“

Pod textom bola priložená mapa. Červené krúžky označovali miesto, kde Martin naposledy táboril – hlboko v lesoch medzi Zlatnom a Jelencom.

Adam sa hneď pokúsil zavolať. Hovor však neprešiel. Len prázdne pípanie. Skúsil to znova, ale nič. Nepokoj v ňom narastal. Martin nebol typ, ktorý by panikáril.

„Čo to do pekla robíš, Martin?“ zašepkal Adam a začal si prehliadať mapu.

O dva dni neskôr

Adam stál na okraji hustého lesa pri Zlatne. Vedľa neho starý horár, Jozef, doberal na krátku cigaretu a pozeral na mapu.

„Takže ty hľadáš kamaráta, čo? Hovorím ti, chlapče, ľudia sa v Tribeči strácajú, odkedy som bol decko. Nešliap tam, kde to nepoznáš," varoval Jozef a pokrčil mapu v rukách.

Adam zaváhal, ale potom len prikývol. „Je to len les, Jozef. Len stromy a skaly."

Starý horár si odfrkol. „To hovoril každý, kto tu zmizol."

Cesta do lesa bola spočiatku pokojná. Slnečné lúče prenikali cez koruny stromov a les voňal živicou. Ale čím hlbšie kráčali, tým viac sa menila atmosféra. Vzduch bol akýsi ťažší, ticho neprirodzené. Aj Jozef, ktorý sa spočiatku správal suverénne, začal neisto poškuľovať naokolo.

„Si istý, že chceš pokračovať?" opýtal sa, keď prešli starý, rozpadnutý most cez potok.

Adam iba prikývol. „Martin mi poslal presne súradnicu. Nemôžem to nechať tak."